SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 13. aprila 2011*

V zadevi T-262/09,

Safariland LLC, nekdanja Defense Technology Corporation of America, s sedežem v Jacksonvillu, Florida (Združene države Amerike), ki jo zastopata R. Kunze in G. Würtenberger, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa D. Botis, zastopnik,

tožena stranka,

* Jezik postopka: angleščina.

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

DEF-TEC Defense Technology GmbH s sedežem v Frankfurtu na Majni (Nemčija), ki sta jo sprva zastopala H. Daniel in O. Haleen, nato O. Haleen, odvetnika,

intervenientka,

zaradi tožbe zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 4. maja 2009 (zadeva R 493/2002-4 (II)), ki se nanaša na postopek z ugovorom med Defense Technology Corporation of America in DEF-TEC Defense Technology GmbH

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi M. E. Martins Ribeiro, predsednica, S. Papasavvas (poročevalec) in A. Dittrich, sodnika,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 6. julija 2009,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je UUNT vložil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 13. oktobra 2009,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 10. novembra 2009,

na podlagi obravnave z dne 22. septembra 2010

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Intervenientka, družba DEF-TEC Defense Technology GmbH, in družba Defense Technology Corporation of America, za katero se uporablja pravo zvezne države Wyoming (Združene države Amerike) (v nadaljevanju: družba iz Wyominga), sta 19. maja 1995 sklenili pogodbo o distribuciji, s katero se je prva zavezala zlasti, da bo 50 % svojih družbenih deležev prenesla na fizično ali pravno osebo, ki je v lasti druge družbe in jo druga družba imenuje, in da bo v Evropi distribuirala proizvode te druge družbe, kakršni so spreji za obrambo, v zameno za 10-odstotno provizijo, ki jo bo

prejela na vso opravljeno prodajo ter iz kreditne linije (v nadaljevanju: dogovor z dne 19. maja 1995).

2 Predsednik družbe iz Wyominga je 1. junija 1996 v imenu družbe glede besednih in figurativnih znamk FIRST DEFENSE in FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR izjavil, da se izrecno odpoveduje vsem pravicam, ki jih ima ta družba za evropsko ozemlje, in dovolil intervenientki registracijo navedenih znamk, za katero je ta zaprosila v Evropi.

3 Tožeča stranka, družba Safariland LLC, nekdanja družba Defense Technology Corporation of America LLC, je 23. avgusta 1996 odkupila premoženje družbe iz Wyominga. V ta prenos so bili zajeti trgovsko ime Defense Technology Corporation of America, znamke, registrirane v Združenih državah, katerih imetnica je družba iz Wyominga, in proizvodna linija sprejev za obrambo.

4 Intervenientka je do junija 1997 od tožeče stranke prejemala spreje za obrambo FIRST DEFENSE in jih distribuirala v Evropi pod svojim imenom. Razmerje med tožečo stranko in intervenientko se je končalo poleti 1997 ali v začetku jeseni istega leta.

5 Intervenientka je 16. septembra 1997 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1)).

6 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je bila figurativna znamka FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (v nadaljevanju: sporna znamka), prikazana spodaj:

7 Proizvodi, za katere je bila zahtevana registracija, so iz razredov 5, 8 in 13 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, ter za vsakega od razredov ustrezajo tem opisom:

– razred 5: „farmacevtski in veterinarski proizvodi; sanitarni proizvodi za medicinske namene; dietetske snovi za medicinsko uporabo, hrana za dojenčke; obliži, obvezilni material; snovi za plombiranje zob in za zobne odtise; dezinfekcijska sredstva; pripravki za uničevanje škodljivcev; herbicidi in pesticidi“;

– razred 8: „ročno orodje in naprave; noži, vilice in žlice; hladno orožje; brivniki“;

– razred 13: „strelivo, izstrelki, razpršilci za dražljive pline, drugo napadalno in obrambno orožje“.

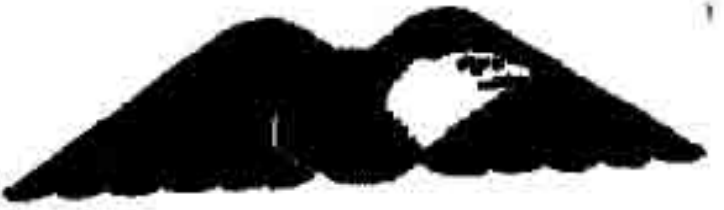
8 Prijava znamke Skupnosti je bila objavljena 7. decembra 1998 v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 93/1998.

9 Tožeča stranka je 8. marca 1999 v skladu s členom 42 Uredbe št. 40/94 (postal člen 41 Uredbe št. 207/2009) vložila ugovor zoper registracijo sporne znamke za proizvode iz točke 7 zgoraj.

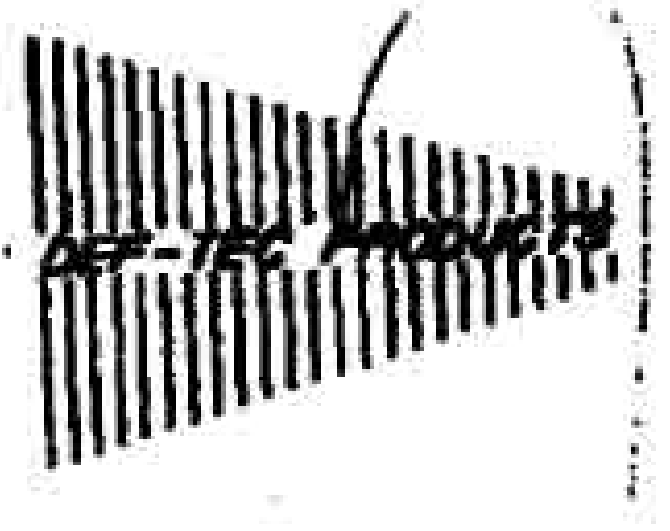
10 Tožeča stranka je ugovor oprla zlasti na člen 8(3) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(3) Uredbe št. 207/2009), ker je menila, da je bila intervenientka njen posrednik v smislu navedene določbe in da je brez njenega soglasja zaprosila za registracijo znaka, ki je bil zelo podoben tem znamkam, registriranim v Združenih državah:

– besedni znamki FIRST DEFENSE, registrirani pod številko 1763666, za „neeksplozivno obrambno orožje v obliki organskega dražljivega plina v spreju“ iz razreda 13;

– figurativni znamki, ki jo sestavlja prikaz letečega orla, registrirani pod številko 1885967, za „neeksplozivno obrambno orožje v obliki organskega dražljivega plina v spreju“ iz razreda 13, prikazani spodaj:

– figurativni znamki, ki vsebuje besedni element „def-tec products“, ki je prikazan v notranjosti trikotnega lika, registrirani pod številko 1792165, za več proizvodov iz razreda 13, prikazani spodaj:

11 Oddelek za ugovore je z odločbo z dne 21. marca 2002 ugodil ugovoru v delu, v katerem je temeljil na členu 8(3) Uredbe št. 40/94, ter v delu, v katerem se je nanašal na „hladno orožje“ iz razreda 8 in na „strelivo, izstrelke, razpršilce za dražljive pline, drugo napadalno in obrambno orožje“ iz razreda 13.

12 Intervenientka je 21. maja 2002 na podlagi členov od 57 do 62 Uredbe št. 40/94 (postali členi od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009) pri UUNT zoper odločbo oddelka za ugovore vložila pritožbo.

13 Drugi odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 8. novembra 2004 (v nadaljevanju: odločba iz leta 2004) pritožbo zavrnil in intervenientki naložil plačilo stroškov.

14 Intervenientka je 12. januarja 2005 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča zoper odločbo iz leta 2004 vložila tožbo, vpisano pod opravilno številko T-6/05.

15 Splošno sodišče je s sodbo z dne 6. septembra 2006 v zadevi DEF-TEC Defense Technology proti UUNT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) (T-6/05, ZOdl., str. II-2671, v nadaljevanju: sodba Splošnega sodišča), razveljavilo odločbo iz leta 2004.

16 V točki 39 sodbe Splošnega sodišča je bilo ugotovljeno, da „[k]er v tej zadevi [intervenientka] ni ugovarjala pred [Splošnim sodiščem] glede svojega statusa posrednika imetnika znamke, je treba ugotoviti, ali je [intervenientka] pridobila soglasje imetnika znamke, da vloži predvideno zahtevo za registracijo“.

17 V točki 46 sodbe Splošnega sodišča je bilo opozorjeno, „da sta bili [intervenientka] in družba iz Wyominga v dejanskem in učinkovitem poslovnem razmerju, ko je bila sprejeta izjava z dne 1. junija 1996, kar je okoliščina, ki lahko pojasni, da se je prejšnji imetnik odločil, da poda soglasje brez finančnega nadomestila“. Splošno sodišče je dodalo, da „[v] vsakem primeru dejstvo, da je lahko tak dogovor morebiti neobičajen, ne more samo po sebi povzročiti dvoma o veljavnosti dejansko podanega soglasja, kot je sklepal odbor za pritožbe“.

18 V točki 48 sodbe Splošnega sodišča je bilo ugotovljeno, da je izjava z dne 1. junija 1996 vsebovala jasno, podrobno opredeljeno in brezpogojno soglasje. Toda ker se je imetnik znamke zamenjal med dnevom, ko je bilo dano soglasje, in dnevom, ko je bila opravljena zahteva za registracijo zadevne znamke, je Splošno sodišče menilo, da je treba ugotoviti, ali je bilo soglasje veljavno in ali se je lahko intervenientka sklicevala nanj.

19 Splošno sodišče je poleg tega v točki 49 sodbe ugotovilo, da „se odbor za pritožbe, ker je napačno menil, da v izjavi z dne 1. junija 1996 ni jasnega, podrobno opredeljenega in brezpogojnega soglasja, ki [intervenientko] pooblašča, da vloži zahtevo za registracijo zadevne znamke, ni spraševal o tem, ali je to soglasje obstajalo še naprej po odkupu premoženja družbe iz Wyominga“. Splošno sodišče je pojasnilo, da „[k]er to vprašanje, odgovor na katero je strogo odvisen od prava, ki bi ga bilo treba uporabiti v pravnih in poslovnih razmerjih med strankami [dogovora z dne 19. maja 1995], v postopku pred UUNT ni bilo sproženo, se [do njega] ni treba opredeliti“.

20 Splošno sodišče je nazadnje v točki 50 sodbe menilo, da bi „[o]dbor za pritožbe […], v luči prava, ki se uporablja v pravnih in poslovnih razmerjih med strankami [dogovora z dne 19. maja 1995], dejansko moral preučiti, ali in, v določenem primeru, v kolikšnem obsegu so navedena razmerja dejansko obstajala še naprej po odkupu premoženja družbe iz Wyominga, tako da je bil[a tožeča stranka] nadomeščen[a] v pravicah in morebiti obveznostih prejšnjega imetnika znamke“. Splošno sodišče je na podlagi

tega ugotovilo, da je „[v] tem smislu […] pristojen še posebej ugotoviti, ali je soglasje, ki ga je prejela [intervenientka] dne 1. junija 1996, obstajalo še naprej po odkupu premoženja družbe iz Wyominga“, in da „[č]e je tako, bi bilo treba preučiti, ali je bil[a] na dan zahteve za registracijo zadevne znamke [tožeča stranka] še zavezan[a] s tem soglasjem“. Splošno sodišče je nazadnje menilo, da „[č]e [tožeča stranka] s tem soglasjem ni bil[a] več zavezan[a], bi moral odbor za pritožbe torej presoditi, ali se je [intervenientka] lahko sklicevala na upravičen razlog kot v nadomestilo takega soglasja“.

21 Splošno sodišče je zato razveljavilo odločbo iz leta 2004, ker odbor za pritožbe ni upošteval veljavnosti soglasja z dne 1. junija 1996.

22 S sklepom z dne 16. februarja 2007 je predsedstvo odborov za pritožbe UUNT zadevo dodelilo četrtemu odboru za pritožbe. Zadeva je bila vpisana pod številko R 0493/2002-4.

23 Četrti odbor za pritožbe je z odločbo z dne 4. maja 2009 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) razveljavil odločbo oddelka za ugovore z dne 21. marca 2002, zavrnil ugovor in tožeči stranki naložil plačilo stroškov.

24 Odbor za pritožbe je v bistvu glede nasprotujočih si znamk ugotovil, prvič, da je bila sporna znamka preveč podobna dvema od treh znamk, ki so registrirane v Združenih državah – znamkama št. 1885967 in št. 1763666 (v nadaljevanju: prejšnji znamki), ker sta bila vanjo vključena razlikovalna elementa teh dveh znamk, in sicer podoba orla in izraz „first defense“. Odbor za pritožbe je poleg tega menil, da so bili nekateri proizvodi, v zvezi s katerimi je bilo ugovoru ugodeno, in sicer „razpršilci za dražljive pline“ in „drugo napadalno in obrambno orožje“, zajeti s prejšnjima znamkama. Nasprotno pa

po mnenju tega odbora proizvodi, ki so „hladno orožje in strelivo“, ki niso bili zajeti s prejšnjima znamkama, niso bili primerljivi s proizvodi, ki so bili predmet dogovora z dne 19. maja 1995, in sicer spreji na osnovi popra. Čeprav je namreč namen spreja na osnovi popra odvrnitev napadalcev brez povzročitve hudih telesnih poškodb, pa naj bi bili intervenientkini proizvodi, ki so „hladno orožje, strelivo in izstrelki“, bodisi orožje bodisi proizvodi, uporabljeni v strelnem orožju.

25 Odbor za pritožbe je menil, da oddelek za ugovore v svoji odločbi ni navedel razlogov, iz katerih bi bilo mogoče na podlagi prejšnjih znamk zavrniti zahtevo za registracijo znamke Skupnosti, ki jo je intervenientka vložila za proizvode, ki so „hladno orožje, strelivo in izstrelki“. Odbor za pritožbe je poleg tega po tem, ko je poudaril, da varstvo na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 ne zajema le proizvodov in storitev, ki so enaki proizvodom in storitvam imetnika navedene prejšnje znamke, temveč tudi proizvode in storitve, ki so z njimi tesno povezani ali ki so jim v gospodarskem smislu enakovredni, ugotovil, da v obravnavanem primeru proizvodi, kot je hladno orožje ali strelivo, ker očitno niso bili predmet poslovnih dejavnosti imetnika prejšnjih znamk, niso zajeti s to določbo.

26 Drugič, odbor za pritožbe je glede obstoja zastopniškega razmerja v smislu člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 menil, da je bil vezan le na opredelitev – iz sodbe Splošnega sodišča – razmerja med družbo iz Wyominga in intervenientko, ki je razvidna iz dogovora z dne 19. maja 1998, ki naj bi bilo „razmerje glavne družbe in posrednika“ v smislu te določbe. Vendar je menil, da ni bil vezan na ugotovitve Splošnega sodišča glede posledic, ki iz tega izhajajo, to je po tem, ko je tožeča stranka odkupila premoženje družbe iz Wyominga.

27 Po mnenju odbora za pritožbe bi bilo treba razlog za ugovor v zvezi s kršitvijo člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 zavrniti, saj naj med tožečo stranko in intervenientko ne bi obstajalo nobeno zastopniško razmerje razen dejanskega nadaljevanja prejšnjega poslovnega razmerja med intervenientko in družbo iz Wyominga. Glede na to, da soglasje, ki ga je dala intervenientka, ni bilo nikoli preklicano, vprašanje uveljavljanja tega soglasja v razmerju do tožeče stranke ni upoštevno. Poleg tega naj bi tako kot zastopniško razmerje, ki je povezovalo družbo iz Wyominga in intervenientko, soglasje, pridobljeno v okviru tega razmerja, učinkovalo tudi po prenehanju družbe intervenientke. Odbor za pritožbe je ugotovil, da pravice, ki izvirajo iz člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, izhajajo iz posebej tesnega razmerja med zadevnima strankama, in ne iz dejstva, da so pravice v zvezi z znamkami pripadale imetniku. Tožeča stranka naj se zato na podlagi statusa pravnega naslednika imetnika prejšnjih znamk ne bi mogla sklicevati na to določbo, ne da bi upoštevala soglasje, ki ni bilo nikoli preklicano, saj s prenosom navedenih znamk ni mogla pridobiti več pravic, kot jih je imel prejšnji imetnik teh znamk.

28 Po mnenju odbora za pritožbe bi tožeča stranka to lahko naredila le, če bi sama postala glavna družba intervenientke. Vendar naj se tožeča stranka ne bi sklicevala na obstoj kakršnega koli pogodbenega razmerja med strankama postopka z ugovorom niti naj ne bi bilo mogoče sklepati na obstoj takega razmerja na podlagi domneve, da je tožeča stranka ravnala tako, kot da ne bi bilo nobenega odkupa premoženja. Zato naj bi morala tožeča stranka dokazati, da je intervenientka vedela, da je bila v poslovnem razmerju z drugo družbo.

29 Odbor za pritožbe je ugotovil, da tudi če bi bilo mogoče intervenientko šteti za posrednico tožeče stranke, bi bilo njeno ravnanje utemeljeno, saj naj bi imela intervenientka na podlagi ravnanja tožeče stranke, ki je še naprej ravnala tako, kot da ne bi bilo nobenega odkupa, in njene nesklenitve novega poslovnega dogovora z drugo stranko

ter tega, da ni formalno preklicala soglasja svoje predhodnice, zadostne razloge, da je verjela, da je imela pravico prijaviti znamko v svojem imenu.

30 Odbor za pritožbe je, ker je ugotovil, da ugovoru ni mogoče ugoditi le na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, na katerega se sklicuje tožeča stranka, preučil vse prejšnje pravice in razloge za ugovor, ki jih je tožeča stranka veljavno uveljavljala, in sicer splošno znane znamke na podlagi člena 8(4) Uredbe št. 207/2009. Sklenil je, da je treba te razloge in ugovor v celoti zavrniti.

Predlogi strank

31 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– UUNT naloži plačilo stroškov.

32 UUNT in intervenientka Splošnemu sodišču predlagata, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

33 Tožeča stranka je na obravnavi dopolnila svoje predloge in predlagala, naj se intervenientki naloži plačilo stroškov iz istega naslova kot UUNT.

Pravo

34 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge, od katerih se prvi nanaša na kršitev člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, drugi na kršitev člena 65(6) navedene uredbe in tretji na kršitev členov 63(2), 75 in 76 te uredbe.

35 Najprej je treba preučiti drugi, nato prvi in tretji tožbeni razlog.

1. *Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 65(6) Uredbe št. 207/2009*

Trditve strank

36 Tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe kršil člen 65(6) Uredbe št. 207/2009, saj naj ne bi upošteval izreka sodbe Splošnega sodišča in tako njenega pomena. Trdi da bi moral odbor za pritožbe v skladu s to določbo na podlagi izreka sodbe Splošnega sodišča in obrazložitve, na kateri je ta temeljil, sprejeti ustrezne sklepe, ne da bi spreminjal ali preoblikoval preudarke iz te obrazložitve. Tožeča stranka meni, da bi odbor za pritožbe, če bi pravilno uporabil ugotovitve in „smernice" sodbe Splošnega sodišča in bi poleg tega obravnaval vprašanja, ki jih je to postavilo, moral sprejeti odločbo, s katero bi bilo njenim zahtevam ugodeno.

37 Tožeča stranka meni, da bi moralo to, da je Splošno sodišče jasno navedlo, da bi moral odbor za pritožbe zlasti ugotoviti, ali je soglasje, pridobljeno 1. junija 1996, še veljalo po odkupu premoženja družbe iz Wyominga, spodbuditi odbor za pritožbe, da pozove stranki postopka z ugovorom, naj podata stališča glede vprašanj, izrecno obravnavanih v sodbi Splošnega sodišča. Odbor za pritožbe naj bi s tem, da ni natančno preučil vprašanj, ki jih je zastavilo Splošno sodišče, in predvsem s tem, da ni upošteval obstoja zastopniškega razmerja, kršil načelo dobrega upravljanja in prekoračil pooblastila, ki so mu podeljena z upoštevnimi določbami Uredbe št. 207/2009.

38 UUNT trditve tožeče stranke izpodbija.

Presoja Splošnega sodišča

39 UUNT mora na podlagi člena 65(6) Uredbe št. 207/2009 storiti vse potrebno, da izvrši sodbo Sodišča Evropske unije.

40 V skladu z ustaljeno sodno prakso sodba za razglasitev ničnosti učinkuje *ex tunc* in zato retroaktivno iz pravnega reda odstrani akt, ki je bil razglašen za ničen (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 25. marca 2009 v zadevi Kaul proti UUNT – Bayer (ARCOL), T-402/07, ZOdl., str. II-737, točka 21 in navedena sodna praksa).

41 V skladu z isto sodno prakso mora institucija, ki je sprejela akt, pozneje razglašen za ničen, da bi se ravnala po ničnostni sodbi in jo v celoti izvršila, upoštevati izrek sodbe in tudi njeno obrazložitev, saj je pomembna za določitev natančnega pomena tistega, o čemer je bilo razsojeno v izreku. Ta obrazložitev po eni strani natančno opredeljuje določbo, ki se šteje za nezakonito, in po drugi strani razkriva natančne razloge za nezakonitost, ki je ugotovljena v izreku, zadevna institucija pa jo mora upoštevati, ko nadomesti akt, ki je bil razglašen za ničen (glej zgoraj navedeno sodbo ARCOL, točka 22 in navedena sodna praksa).

42 V obravnavanem primeru je po razveljavitvi odločbe iz leta 2004 pritožba intervenientke pred odborom za pritožbe spet postala predmet pritožbenega postopka. UUNT je, da bi izpolnil obveznost sprejetja ukrepov, potrebnih za izvršitev sodbe Splošnega sodišča, ki izhaja iz člena 65(6) Uredbe št. 207/2009, moral zagotoviti, da se s pritožbo doseže nova odločba odbora za pritožbe. To se je dejansko zgodilo, ker je bila zadeva vrnjena četrtemu odboru za pritožbe, ki je sprejel izpodbijano odločbo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo ARCOL, točka 23).

43 Tožeča stranka ne izpodbija zakonitosti vrnitve zadeve četrtemu odboru za pritožbe. Vendar trdi, da bi moral odbor za pritožbe zlasti ugotoviti, ali je soglasje, pridobljeno 1. junija 1996, še veljalo po odkupu premoženja družbe iz Wyominga.

44 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da se Splošno sodišče ni izreklo glede obstoja zastopniškega razmerja med strankama postopka z ugovorom, ki bi upravičevalo uporabo člena 8(3) Uredbe št. 207/2009. Kot je namreč bilo poudarjeno v točki 16 zgoraj, je Splošno sodišče menilo, da ker intervenientka ni ugovarjala glede svojega statusa posrednika imetnika znamke, je bilo treba ugotoviti, ali je pridobila soglasje imetnika znamke, da vloži predvideno zahtevo za registracijo.

45 Ugotoviti je treba, da v skladu s stališčem, ki ga zagovarja UUNT, Splošnemu sodišču ni bilo zastavljeno vprašanje, ki bi se nanašalo na obstoj zastopniškega razmerja med strankama postopka z ugovorom, temveč vprašanje v zvezi z obstojem soglasja v smislu člena 8(3) Uredbe št. 207/2009. Splošno sodišče torej ni smelo po uradni dolžnosti preizkusiti prvega od navedenih pogojev za uporabo te določbe.

46 Torej ni mogoče sprejeti predpostavke tožeče stranke, da je Splošno sodišče ugotovilo obstoj zastopniškega razmerja med strankama postopka z ugovorom, ker ti nista ugovarjali glede obstoja takega razmerja, ob kateri bi bil odbor za pritožbe vezan na to razlago in bi s tem, da ne bi uporabil člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, kršil člen 65(6) te uredbe.

47 Čeprav je Splošno sodišče v točki 48 svoje sodbe potrdilo, da je „na tisti dan“ obstajalo jasno, podrobno opredeljeno in brezpogojno soglasje, to ni imelo nikakršnega vpliva na opredelitev razmerja med strankami postopka z ugovorom. Kot trdi UUNT, je namreč zadevno soglasje glavna družba svojemu posredniku dala 1. junija 1996 v okviru njunega poslovnega razmerja, ki je nastalo s pogodbo o distribuciji. Prav v okviru tega razmerja je Splošno sodišče ugotovilo obstoj jasnega, podrobno opredeljenega in brezpogojnega soglasja v smislu člena 8(3) Uredbe št. 207/2009.

48 Čeprav ni sporno, da je bilo navedeno določbo mogoče uporabiti za to razmerje, pa to ne velja za razmerje, ki je obstajalo med strankama postopka z ugovorom. Okoliščina, da je bil ugotovljen obstoj tega soglasja, tožeči stranki ni podeljevala nobene pravice in ji ni samodejno omogočala, da v svojo korist navaja zastopniško razmerje v smislu člena 8(3) Uredbe št. 207/2009. V zvezi s tem je treba spomniti, da se je Splošno sodišče o obstoju soglasja izreklo le kot o pogoju za uporabo člena 8(3) Uredbe št. 207/2009. V zvezi z vprašanjem, ali je tožečo stranko to soglasje – ki ga ni sama dala in ki je bilo pridobljeno v okviru pogodbenega razmerja, v katerem sama ni bila stranka – zavezuje, je bilo treba preučiti vprašanje, ali je bilo pogodbeno razmerje med strankama dogovora z dne 19. maja 1995 preneseno na tožečo stranko z odkupom premoženja, ki kljub temu spada na področje prava, ki je upoštevno za pogodbo o odkupu premoženja.

49 Iz navedenega izhaja, da bi odbor za pritožbe moral preizkusiti vse pogoje iz člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, vključno s pogojem, ki se nanaša na obstoj zastopniškega razmerja in je nujno izhodišče za pogoj o soglasju, ob upoštevanju razmerja, ki povezuje novega imetnika znamk in intervenientko (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo ARCOL, točka 38). Odbor za pritožbe – v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka – torej je sprejel ukrepe, ki so bili nujni za izvršitev sodbe Splošnega sodišča.

50 Iz navedenega izhaja, da odbor za pritožbe s tem, da je preizkusil obstoj zastopniškega razmerja, ni kršil člena 65(6) Uredbe št. 207/2009.

51 Zato je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

2. *Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 8(3) Uredbe št. 207/2009*

Trditve strank

52 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je odbor za pritožbe kršil člen 8(3) Uredbe št. 207/2009, saj ni priznal, da je bila tožeči stranki s to določbo podeljena pravica, da ugovarja zoper registracijo znamke Skupnosti s strani intervenientke v lastnem imenu.

53 Prvič, glede proizvodov, določenih v zgoraj navedeni določbi, tožeča stranka trdi, da so „hladno orožje, strelivo in izstrelki“ podobni proizvodom, ki jih označujeta prejšnji znamki, po lastnostih, saj so ti proizvodi povezani z varnostjo oseb, pa tudi po namenu in distribucijski verigi.

54 Drugič, glede soglasja, pridobljenega v skladu s členom 8(3) Uredbe št. 207/2009, tožeča stranka meni, da je odbor za odločbe storil napako s tem, da ni priznal, da soglasje prejšnje imetnice znamk, družbe iz Wyominga, po odkupu premoženja te ni bilo

več veljavno, da bi lahko zavezovalo tožečo stranko. Trdi, da ker ni nobene privolitve ali navedbe obstoja stvarne pravice na znamkah, jih je pridobila v stanju, v katerem so bile vpisane v register in v pogodbo o odkupu premoženja. Tožeča stranka zato meni, da je soglasje prejšnjega imetnika teh znamk ne zavezuje, saj je bila zahteva za registracijo vložena šele po prenosu znamk nanjo. Poleg tega trdi, da je izjava predsednika družbe iz Wyominga z dne 1. junija 1996 vsekakor vsebovala zgolj imetnikovo odpoved pravici do ugovarjanja vložitvi prijave znamke Skupnosti s strani njegovega posrednika na določenem ozemlju in je učinkovala le med strankama pogodbe o odkupu premoženja.

55 Tožeča stranka poleg tega navaja, da je zato, ker ni pravna naslednica družbe iz Wyominga, ki naj bi še naprej obstajala, le tretja stranka v razmerju do navedene družbe, ki je odkupila del premoženja družbe iz Wyominga, ki je obsegalo tudi prejšnji znamki. Intervenientka naj poleg tega ne bi predložila elementov, ki bi dokazovali, da je pridobila soglasje tožeče stranke za registracijo sporne znamke, in naj brez tega soglasja ne bi imela nobene utemeljitve za registracijo.

56 Tožeča stranka nazadnje trdi, da tudi če je bilo soglasje dano, so bili po pravilu *rebus sic stantibus* njegovi učinki omejeni na trajanje zastopniškega razmerja, po koncu katerega naj bi bilo soglasje preklicano, molče, sočasno kot zastopniško razmerje. Tožeča stranka trdi, da glede na to, da je ugovarjala vložitvi prijave za registracijo znamke Skupnosti, je odbor za pritožbe storil očitno napako pri presoji s tem, da je menil, da intervenientka nikoli ni bila obveščena, da imetnik znamke ne soglaša z registracijo znamke.

57 UUNT in intervenientka trditvam tožeče stranke nasprotujeta.

Presoja Splošnega sodišča

58 Najprej je treba opozoriti, da čeprav je odbor za pritožbe zavrnil ugovor iz vseh razlogov, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru te tožbe, ta nasprotuje izpodbijani odločbi le v delu, v katerem se nanaša na razlago člena 8(3) Uredbe št. 207/2009.

59 Odločba je zato postala dokončna v delu, v katerem je odbor za pritožbe zavrnil razlog za ugovor, ki se nanaša na kršitev člena 8(4) Uredbe št. 207/2009, za splošno znane znamke in neregistrirane pravice v zvezi z znakoma FIRST DEFENSE AND DESIGN in FIRST DEFENSE ter za trgovsko ime FIRST DEFENSE.

60 Nato je treba opozoriti, da se v skladu s členom 8(3) Uredbe št. 207/2009 blagovna znamka ne registrira, če posrednik ali zastopnik imetnika blagovne znamke zahteva njeno registracijo v lastnem imenu brez imetnikovega soglasja, razen če posrednik ali zastopnik svoje ravnanje upraviči.

61 Iz besedila te določbe je razvidno, da mora biti za ugoditev ugovoru na tej podlagi, prvič, oseba, ki ugovarja, imetnik prejšnje znamke, drugič, prijavitelj znamke mora biti ali je moral biti posrednik ali zastopnik imetnika znamke, tretjič, prijava mora biti vložena v imenu posrednika ali zastopnika brez soglasja imetnika in brez legitimnih razlogov, ki bi upravičevali ravnanje posrednika ali zastopnika, in četrtič, prijava se mora nanašati predvsem na enake ali podobne znake in proizvode. Ti pogoji so kumulativni.

62 Zato je treba preveriti, ali so v obravnavanem primeru izpolnjeni pogoji iz člena 8(3) Uredbe št. 207/2009.

Prvi pogoj: imetništvo prejšnjih znamk

63 V zvezi s tem je treba poudariti, da je tožeča stranka z odkupom premoženja družbe iz Wyominga pridobila ameriške znamke, med katerimi je bila znamka, katere registracijo je zahtevala. Je torej imetnica prejšnjih znamk v smislu člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, čemur pa sicer intervenientka ne ugovarja.

Drugi pogoj: obstoj zastopniškega razmerja

64 Glede pojmov „posrednik“ in „zastopnik“ iz člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 je glede na to, kar je določeno v direktivah o postopku z ugovorom pred UUNT v zvezi z nedovoljeno prijavo posrednika imetnika znamke, treba šteti, da se morata ta pojma razlagati široko, tako da se z njima zajamejo vse oblike razmerij, ki temeljijo na pogodbenem dogovoru, na podlagi katerega ena od strank zastopa interese druge, in to ne glede na opredelitev pogodbenega razmerja med imetnikom ali naročnikom in prijaviteljem znamke Skupnosti. V skladu s temi direktivami za namene člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 zadostuje, da med strankama obstaja dogovor o takem poslovnem

sodelovanju, da se ustvari zaupno razmerje, ki prijavitelju izrecno ali implicitno nalaga splošno obveznost zaupanja in lojalnosti ob upoštevanju interesov imetnika znamke. Vendar mora med strankama obstajati dogovor. Če prijavitelj ravna povsem neodvisno, ne da bi bil z imetnikom v kakršnem koli razmerju, ga ni mogoče šteti za posrednika v smislu člena 8(3) navedene uredbe. Tako zgolj kupca ali stranke imetnika znamke ni mogoče šteti za „posrednika“ ali za „zastopnika“ za namene člena 8(3) te uredbe, saj te osebe nimajo nobene posebne obveznosti zaupanja v razmerju do imetnika znamke.

65 Glede prenehanja pogodbenega razmerja ob vložitvi prijave znamke je treba šteti – kot je razvidno tudi iz zgoraj navedenih direktiv – da ni nujno, da dogovor, ki sta ga sklenili stranki, ob vložitvi prijave znamke še vedno velja, in da se člen 8(3) Uredbe št. 207/2009 uporablja tudi za dogovore, ki so prenehali veljati pred dnevom vložitve prijave za znamko Skupnosti, če se v takem obdobju lahko upravičeno šteje, da je obveznost zaupanja in zaupnosti še obstajala ob vložitvi prijave za znamko Skupnosti. Namen te razširjene razlage člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 je zaščita imetnika znamke tudi po prenehanju pogodbenega razmerja, iz katerega je izhajala obveznost zaupanja.

66 V obravnavanem primeru, čeprav se zdi, da tožeča stranka v tožbi izpodbija ugotovitev odbora za pritožbe, da med strankama postopka z ugovorom v smislu člena 8(3) navedene uredbe ni bilo nobenega zastopniškega razmerja, je treba ugotoviti, da ne navaja nobene trditve v podporo svojega stališča v zvezi s tem. Trdi le, da je bilo v točki 39 sodbe Splošnega sodišča „dokaj pravilno ugotovljeno, da je obstajalo zastopniško razmerje in da to med strankama ni bilo sporno“. Vendar se s tako trditvijo ob upoštevanju ugotovitev iz točk 45 in 46 zgoraj ni mogoče strinjati.

67 V zvezi s tem je treba poudariti, da je – kot je odbor za pritožbe pravilno ugotovil v točki 41 izpodbijane odločbe – dokazno breme obstoja zastopniškega razmerja na tožeči stranki. Toda ugotoviti je treba, da tožeča stranka v okviru postopka z ugovorom ni predložila nobenega dokaza, ki bi dokazoval obstoj takega razmerja. Čeprav je tožeča stranka nedvomno predložila račune in naročilnice, ki so bili naslovljeni nanjo, na podlagi katerih bi se v drugačnih okoliščinah lahko sklepalo na obstoj poslovnega dogovora med strankama postopka z ugovorom, pa ti elementi ne dokazujejo, da je intervenientka ravnala za račun tožeče stranke, temveč potrjujejo le obstoj razmerja prodajalca in stranke, ki je lahko nastalo brez predhodnega dogovora med njima. Tako razmerje ne zadošča za uporabo člena 8(3) Uredbe št. 207/2009.

68 Prav tako izjava pod prisego, ki jo je podpisala generalna direktorica družbe Defense Technology Corporation of America in jo je tožeča stranka predložila v postopku z ugovorom ter v skladu s katero naj bi bila ta družba enaka družbi iz Wyominga, ne more pomeniti dokaza o naravi razmerja, v katerem sta bili stranki postopka z ugovorom. To, da tožeča stranka nadaljuje dejavnosti družbe iz Wyominga pod istim imenom, je namreč razvidno le iz odkupa premoženja, v katerega je bila zajeta pridobitev trgovskih imen odstopnika. Dejstvo, da to daje vtis, da gre za isto družbo, ne zadošča za ugotovitev dejanskega obstoja poslovnega razmerja med tožečo stranko in intervenientko, ki bi ga lahko primerjali s takim razmerjem, kakršno povezuje glavno družbo in njenega posrednika.

69 Zato je treba skleniti, kot je to ugotovil odbor za pritožbe v točki 45 izpodbijane odločbe, da na podlagi teh elementov ni bilo mogoče ugotoviti obstoja zastopniškega razmerja v smislu člena 8(3) Uredbe št. 207/2009. Poleg tega tožeča stranka v okviru postopka z ugovorom nikakor ni navajala sklenitve novega sporazuma z intervenientko.

70 Ker ni bilo dokazov, da je bil med strankama postopka z ugovorom sklenjen tak poslovni dogovor, kakršen povezuje glavno družbo in njenega posrednika, in dokaza, da je intervenientka delovala za račun tožeče stranke, in ne samostojno, je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da takega razmerja ni bilo in da zato člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 ni bilo mogoče uporabiti.

71 Tudi če bi soglasje, ki ga je pridobila intervenientka, prenehalo veljati sočasno z zastopniškem razmerjem, ki je bilo temelj za to soglasje, to ne bi vplivalo na zakonitost izpodbijane odločbe in zlasti ne na dejstvo, da se tožeča stranka ne more sklicevati na člen 8(3) Uredbe št. 207/2009, glede na to, da med njo in intervenientko ni zastopniškega razmerja v smislu te določbe.

72 V zvezi z vprašanjem prenosa pogodbenega razmerja med strankama dogovora z dne 19. maja 1995 na tožečo stranko je treba spomniti, da pogodba o prenosu premoženja vključuje prenos pravic in obveznosti odstopnika na kupca. V obravnavanem primeru je iz pogodbe o prenosu premoženja razvidno, da so med temi pravicami prejšnje znamke, katerih lastnik je postala tožeča stranka. V pogodbi pa ni naveden obstoj pogodbe o distribuciji, sklenjene z intervenientko, niti obstoj pravic do znamk. Kot je v točki 35 izpodbijane odločbe ugotovil odbor za pritožbe, „tožeča stranka ni navedla, da je položaj v zvezi s poslovnimi dejavnostmi v Evropi ali s pravicami do vložitve prijave znamke izrecno urejen s sporazumom o odkupu premoženja“. Tako kot je bilo pravilno poudarjeno v točki 53 izpodbijane odločbe, „katera koli pravica, ki presega pravice imetnika znamke, naj ne bi izhajala iz prenosa pravic z glavne družbe (nekdanje) na tretjega, temveč iz narave razmerja, ki ga je imela [intervenientka] z ameriško družbo, od katere je pridobila proizvod, ki ga je prodajala v Evropi“.

73 Torej tožeča stranka glede na to, da ni predložila dokaza, da je z intervenientko sklenila tak sporazum, kakršen povezuje glavno družbo in njenega posrednika, ne more biti deležna varstva, zagotovljenega s členom 8(3) Uredbe št. 207/2009, in ugovarjati registraciji sporne znamke na tej podlagi zgolj zato, ker je imetnica prejšnjih znamk.

74 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe pravilno menil, da pogoj iz člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 v zvezi z obstojem zastopniškega razmerja ni bil izpolnjen, tako da te določbe ni bilo mogoče uporabiti. Zato je treba prvi tožbeni razlog zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti trditve tožeče stranke v zvezi z drugimi pogoji, med katerimi so tudi tisti, ki se nanašajo na podobnost proizvodov, zajetih z nasprotujočimi si znamkami.

3. *Tretji tožbeni razlog: kršitev pravice do izjave ter členov 63(2), 75 in 76 Uredbe št. 207/2009*

Trditve strank

75 Tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe kršil člen 63(2) Uredbe št. 207/2009 s tem, da strank postopka z ugovorom ni pozval, naj predložijo svoja stališča, potem ko se je postopek ponovno začel, ker je bila s sodbo Splošnega sodišča razveljavljena odločba iz leta 2004. Poleg tega trdi, da odbor za pritožbe ni upošteval njene pravice do izjave in pravice do obrambe, katerih varstvo je zagotovljeno s členom 75 Uredbe

št. 207/2009, prvič, ker ji pred izdajo nove odločbe nikoli ni dal možnosti, da se opredeli do sodbe Splošnega sodišča, in drugič, ker odbor za pritožbe ni v celoti preučil trditev in dokazov.

76 UUNT trditve tožeče stranke izpodbija.

Presoja Splošnega sodišča

77 Ta tožbeni razlog ima tri dele: prvi se nanaša na kršitev člena 63(2) Uredbe št. 207/2009, drugi na kršitev člena 75 navedene uredbe, tretji pa na kršitev člena 76 te uredbe.

Prvi in drugi del tretjega tožbenega razloga

78 V zvezi s prvim in drugim delom tega tožbenega razloga, ki ju je treba obravnavati skupaj, je treba poudariti, da tožeča stranka odboru za pritožbe v bistvu očita, da je kršil njeno pravico do obrambe in pravico do izjave s tem, da pred izdajo izpodbijane odločbe ni zbral stališč strank postopka z ugovorom v zvezi s sodbo Splošnega sodišča. Trditev, ki jo tožeča stranka navaja v okviru drugega dela tega tožbenega razloga,

namreč, da odbor za pritožbe ni dovolj upošteval njenih stališč, bo preučena v okviru presoje obrazložitve izpodbijane odločbe (glej točke od 90 do 97 spodaj).

– Pravica strank postopka z ugovorom do izjave v zvezi z razlago sodbe Splošnega sodišča

79 V skladu s členom 75 Uredbe št. 207/2009 odločbe UUNT lahko temeljijo le na razlogih ali dokazih, na katere so imele zadevne stranke priložnost podati pripombe. Ta določba v okviru prava znamk Skupnosti zagotavlja splošno načelo varstva pravice do obrambe (sodba Splošnega sodišča z dne 15. septembra 2005 v zadevi Citicorp proti UUNT (LIVE RICHLY), T-320/03, ZOdl., str. II-3411, točka 21). Na podlagi tega splošnega načela prava Skupnosti je treba osebam, na interese katerih odločbe javnih organov oblasti občutno vplivajo, dati priložnost, da podajo pripombe (sodba Sodišča z dne 23. oktobra 1974 v zadevi Transocean Marine Paint proti Komisiji, 17/74, Recueil, str. 1063, točka 15; sodba Splošnega sodišča z dne 27. februarja 2002 v zadevi Eurocool Logistik proti UUNT (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, str. II-683, točka 21, ter zgoraj navedeni sodbi LIVE RICHLY, točka 22, in ARCOL, točka 55).

80 Pravica do izjave se nanaša na vsa dejstva in dokaze, na katerih temelji odločitveni akt, in ne na končno stališče, ki ga namerava sprejeti uprava (sodba Splošnega sodišča z dne 3. decembra 2003 v zadevi Audi proti UUNT (TDI), T-16/02, Recueil, str. II-5167, točka 75, in zgoraj navedena sodba ARCOL, točka 55).

81 V obravnavanem primeru iz spisa UUNT ni razvidno, da sta bili stranki postopka z ugovorom po vrnitvi zadeve pozvani, naj predložita stališča v zvezi s sodbo Splošnega sodišča. UUNT jima je z dopisom z dne 23. februarja 2007 le posredoval odločbo predsedstva odborov za pritožbe z dne 16. februarja 2007 o dodelitvi zadeve četrtemu

odboru za pritožbe v skladu s členom 1d Uredbe Komisije (ES) št. 216/96 z dne 5. februarja 1996 o poslovniku odborov za pritožbe pri UUNT (UL L 28, str. 11), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 2082/2004 z dne 6. decembra 2004 (UL L 360, str. 8).

82 V odgovor na ta dopis sta tožeča stranka z dopisom z dne 10. junija 2008 in intervenientka z dopisom z dne 25. novembra 2008 zaprosili za podatke o stanju postopka. UUNT je potrdil prejem navedenih dopisov 26. junija in 1. decembra 2008 ter stranki postopka z ugovorom obvestil, da sta bila predložena četrtemu odboru za pritožbe. UUNT je z dopisom z dne 5. maja 2009 strankama postopka z ugovorom posredoval izpodbijano odločbo.

83 V zvezi s tem je treba poudariti, da za primere, v katerih Splošno sodišče razveljavi odločbo in jo vrne odboru za pritožbe, niti z Uredbo št. 207/2009 niti z Uredbo Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL L 303, str. 1) ni določen noben poseben postopek in da tako ni obveznosti ponovnega zaslišanja strank v zadevi. Taka obveznost bi lahko izhajala le iz splošnega načela prava Skupnosti o spoštovanju pravice do obrambe, določenega v členu 75, drugi stavek, Uredbe št. 207/2009.

84 Toda v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, člen 75, drugi stavek, nikakor ne zahteva, da je po ponovnem začetku postopka pred UUNT, ki sledi razveljavitvi odločbe odborov za pritožbe s strani Splošnega sodišča, tožeča stranka znova pozvana, naj poda pripombe glede pravnih in dejanskih vprašanj, do katerih se je lahko opredelila

že v okviru prej izvedenega pisnega postopka, saj je četrti odbor za pritožbe prevzel spis v stanju, v kakršnem je bil (glej v tem smislu sklep Sodišča z dne 4. marca 2010 v zadevi Kaul proti UUNT, C-193/09 P neobjavljen v ZOdl., točka 60).

85 V obravnavanem primeru ni sporno, da je imela tožeča stranka v postopku, v katerem je bila izdana odločba iz leta 2004, možnost, da poda pripombe, ki se nanašajo na vse vidike ugovora, ki ga je podala na podlagi člena 8(3) Uredbe št. 207/2009, vključno z obstojem zastopniškega razmerja. Poleg tega iz izpodbijane odločbe nikakor ni razvidno, da se je četrti odbor za pritožbe oprl na dejanske in pravne elemente, ki se razlikujejo od tistih, ki jih je imel na voljo odbor za pritožbe, ko je sprejel odločbo iz leta 2004 (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Kaul proti UUNT, točka 59).

86 Poleg tega je treba spomniti, da izpodbijana odločba temelji na dejanskih in pravnih elementih, do katerih so se stranke postopka z ugovorom v okviru upravnega postopka pred sprejetjem odločbe iz leta 2004 dovolj opredelile.

87 V teh okoliščinah prav tako ni mogoče trditi, da je odbor za pritožbe kršil člen 63(2) Uredbe št. 207/2009, ki določa, da odbor za pritožbe povabi stranke tolikokrat, kolikor je potrebno, da predstavijo svoja stališča o odločitvah odbora ali o vlogah nasprotnih strank.

88 Niti s členom 75, drugi stavek, Uredbe št. 207/2009, niti s členom 63(2) navedene uredbe, niti s členom 65(6) te uredbe se ne zahteva, da se mora dati tožeči stranki možnost, da poda pripombe glede posledic, ki jih ima sodba Splošnega sodišča (glej v tem smislu zgoraj navedeni sklep Kaul proti UUNT, točka 62).

– Obrazložitev izpodbijane odločbe

89 Natančneje, glede trditve tožeče stranke, ki jo ta navaja v okviru drugega dela tretjega tožbenega razloga, namreč, da odbor za pritožbe ni dovolj upošteval njenih pripomb, je treba ugotoviti, da tožeča stranka s to trditvijo odboru za pritožbe v bistvu očita, da ni pravno zadostno obrazložil izpodbijane odločbe, saj ni odgovoril na vse njene trditve.

90 Na podlagi člena 75, prvi stavek, Uredbe št. 207/2009 je treba odločbe UUNT obrazložiti. V skladu s sodno prakso ima ta obveznost enak obseg kot obveznost, določena s členom 253 ES, njen cilj pa je omogočiti, prvič, da se zainteresirane osebe seznanijo z razlogi za sprejeti ukrep, zato da lahko branijo svoje pravice, in drugič, da lahko sodišče Unije izvaja nadzor nad zakonitostjo odločbe (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 28. aprila 2004 v združenih zadevah Sunrider proti UUNT – Vitakraft-Werke Wührmann in Friesland Brands (VITATASTE in METABALANCE 44), T-124/02 in T-156/02, Recueil, str. II-1149, točki 72 in 73 ter navedena sodna praksa).

91 Iz iste sodne prakse izhaja, da je treba vprašanje, ali obrazložitev odločbe izpolnjuje zahteve, presojati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej zgoraj navedeno sodbo VITATASTE in METABALANCE 44, točka 73 in navedena sodna praksa).

92 Vendar od odborov za pritožbe tudi ni mogoče zahtevati, naj podajo natančno obrazložitev, ki bi izčrpno in dosledno sledila vsem argumentom strank v postopku pred njimi. Obrazložitev je torej lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, iz katerih je bila sprejeta odločba odbora za pritožbe, pristojnemu sodišču pa, da ima na voljo dovolj elementov za izvajanje nadzora (glej po analogiji sodbi Sodišča z dne 7. januarja 2004 v združenih zadevah Aalborg Portland in drugi proti Komisiji, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, Recueil, str. I-123, točka 372, in z dne 8. februarja 2007 v zadevi Groupe Danone proti Komisiji, C-3/06 P, ZOdl., str. I-1331, točka 46).

93 Prvič, poudariti je treba – kot je razvidno iz točk 19 in 22 izpodbijane odločbe, ki se nanašata na enakost in podobnost proizvodov, ki jih označujeta prejšnji znamki, iz točke 35, ki se nanaša na pravice, ki jih je tožeča stranka pridobila po odkupu premoženja družbe iz Wyominga, in nazadnje iz točk od 41 do 46, ki se nanašajo na vprašanje obstoja zastopniškega razmerja med strankama postopka z ugovorom – da je odbor za pritožbe preučil trditve in dokaze, ki sta jih predložili tožeči stranki, v okviru upravnega postopka. Natančneje, odbor za pritožbe je v točkah 41 in 42 izpodbijane odločbe ugotovil, da bi tožeča stranka morala navesti in, če je potrebno, dokazati dejstva, na podlagi katerih bi bilo mogoče sklepati, da tako razmerje, ki povezuje glavno družbo z njenim posrednikom, ni obstajalo le med intervenientko in družbo iz Wyominga do avgusta 1996, temveč tudi med intervenientko in tožečo stranko od avgusta 1996 do poletja 1997 ali najdlje do septembra 1997, česar pa tožeča stranka ni storila.

94 Torej odbor za pritožbe s tem, da je presodil vsebino trditev tožeče stranke in dokazne moči dokazov, ki so bili predloženi v utemeljitev teh trditev, da bi ugotovil obstoj zastopniškega razmerja med strankami postopka z ugovorom, in s tem, da je zavrnil te trditve, ni kršil obveznosti obrazložitve.

95 Drugič, ugotoviti je treba, da tožeča stranka z ničimer ni pojasnila, katerih trditev naj odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi ne bi upošteval.

96 Torej v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 92 zgoraj, odbor za pritožbe ni kršil obveznosti obrazložitve. Prva dva dela tretjega tožbenega razloga je zato treba zavrniti.

Tretji del tretjega tožbenega razloga

97 V skladu s členom 76(1) Uredbe št. 207/2009 UUNT v postopku preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar je v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke. Člen 76(2) te uredbe določa, da UUNT lahko spregleda dejstva, na katere se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času.

98 V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeča stranka ni navedla nobene posebne trditve, ki bi se lahko nanašala na kršitev člena 76 Uredbe št. 207/2009.

99 Opozoriti je treba, da mora na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta uporablja za postopke pred Splošnim sodiščem, in člena 44(1)(c) Poslovnika Splošnega sodišča vsaka tožba vsebovati predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. Ti elementi morajo biti dovolj jasni in natančni, da omogočijo toženi stranki pripravo obrambe in Splošnemu sodišču, da odloči o tožbi brez drugih podatkov. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega sojenja je za dopustnost tožbe odločilno, da so bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji, vsaj na kratko, vendar pregledno in razumljivo povzeti v sami tožbi (sklepa Splošnega sodišča z dne 28. aprila 1993 v zadevi De Hoe proti Komisiji, T-85/92, Recueil, str. II-523, točka 20, in z dne 21. maja 1999 v zadevi Asia Motor France in drugi proti Komisiji, T-154/98, Recueil, str. II-1703, točka 49, ter sodba Splošnega sodišča z dne 15. junija 1999 v zadevi Ismeri Europa proti Računskemu sodišču, T-277/97, Recueil, str. II-1825, točki 28 in 29).

100 Ker tožeča stranka navaja kršitev člena 76 Uredbe št. 207/2009 na splošno, ne da bi se oprla na konkretne argumente, je treba tretji del tega tožbenega razloga zavreči kot nedopusten.

101 Vsekakor, če je ta očitek mogoče razlagati tako, da tožeča stranka glede izpodbijane odločbe očita, da ni temeljila na pravnih in dejanskih elementih, ki sta jih navedli stranki postopka z ugovorom, saj je bilo z njo ugotovljeno, da zastopniškega razmerja, ki se zahteva s členom 8(3) Uredbe št. 207/2009, ni bilo, bi ga bilo treba ob upoštevanju ugotovitev, navedenih v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 75, drugi stavek, navedene uredbe, zavrniti kot neutemeljenega.

102 Dalje, kot je bilo ugotovljeno ob preizkusu drugega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 65(6) Uredbe št. 207/2009 (glej točke od 42 do 50 zgoraj), je odbor za pritožbe pravilno menil, da se Splošno sodišče ni izreklo o obstoju zastopniškega

razmerja med strankama postopka z ugovorom, ki bi upravičevalo uporabo člena 8(3) te uredbe, in da je opravilo preizkus vseh pogojev, določenih v tej določbi.

103 Poleg tega je treba poudariti, da odbor za pritožbe ni navedel novih razlogov za zavrnitev registracije, temveč je presojo oprl na relativni razlog za zavrnitev, ki ga je navedla tožeča stranka in ki se nanaša na člen 8(3) Uredbe št. 207/2009. Stranki postopka z ugovorom sta zadostno izrazili mnenje glede uporabe te določbe med upravnim postopkom, po katerem je bila sprejeta odločba iz leta 2004, in ju zato ni bilo treba znova zaslišati glede elementov presoje, ki so vodili do sprejetja izpodbijane odločbe. Zato je odbor za pritožbe sprejel izpodbijano odločbo, ne da bi kršil člen 76 Uredbe št. 207/2009.

104 Glede na navedeno je treba tretji tožbeni razlog in zato tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

105 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker sta UUNT in intervenientka predlagala, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družba Safariland LLC nosi svoje stroške in stroške, ki sta jih priglasila Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) in družba DEF-TEC Defense Technology GmbH.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. aprila 2011.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje ..... II - 1636

Predlogi strank ..... II - 1646

Pravo ..... II - 1647

1. Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 65(6) Uredbe št. 207/2009 ..... II - 1648

Trditve strank ..... II - 1648

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 1649

2. Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 8(3) Uredbe št. 207/2009 ..... II - 1652

Trditve strank ..... II - 1652

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 1654

Prvi pogoj: imetništvo prejšnjih znamk ..... II - 1655

Drugi pogoj: obstoj zastopniškega razmerja ..... II - 1655

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev pravice do izjave ter členov 63(2), 75 in 76 Uredbe št. 207/2009 ..... II - 1659

Trditve strank ..... II - 1659

Presoja Splošnega sodišča ..... II - 1660

Prvi in drugi del tretjega tožbenega razloga ..... II - 1660

– Pravica strank postopka z ugovorom do izjave v zvezi z razlago sodbe Splošnega sodišča ..... II - 1661

– Obrazložitev izpodbijane odločbe ..... II - 1664

Tretji del tretjega tožbenega razloga ..... II - 1666

Stroški ..... II - 1668